

Soucit inspirovaný Ježíšem

Milí čtenáři, dostává se vám opět do rukou příloha představující bohu libou činnost Likvidace lepry. Tato organizace, která vstupuje do 28. roku své činnosti, přinesla už tolik dobrého ovoce a touží existovat a rozvíjet se nadále – díky i vaší pomoci! A je stále tolik ubožáků vyhlížejících pomoc, která k nim snad přijde z dalekého, bohatého světa, jehož jsme my součástí.

Když jsem byl osloven, abych napsal pár slov úvodem, četlo se při mši sv. ten den kupodivu právě z 1. kapitoly Markova evangelia, kde čteme o uzdravení malomocného: „K Ježíšovi přišel jeden malomocný a na kolenou ho prosil: Chceš-li, můžeš mě očistit.“

K Ježíši přichází někdo, kdo ho prosí „na kolenou“, tedy s velkou úpěnlivostí. Zároveň ale nechává Ježíši velkou svobodu, ať ho uzdraví, jen jestli to tak sám chce a cítí. Stejná svoboda je ponechána nám, abychom se rozhodli, jestli se nás dotkne osud tolika nešťastníků, kteří ještě i v třetím tisíciletí po Kristu trpí leprou. A přitom stačí tak málo, abychom alespoň jednomu z nich pomohli!

Ježíš na úpěnlivou prosbu malomocného reaguje takto: „Ježíš s ním měl soucit. Vztáhl ruku, dotkl se ho a řekl mu: Chci, buď čistý!“ Nikdo po nás nechce, abychom vztahovali své ruce a dotýkali se malomocných, čehož by naprostá většina z nás nebyla schopná, ani to není potřeba. Ale všichni můžeme mít soucit inspirovaný tím Ježíšovým, který se dotýká ran bližního skutky milosrdenství.

Všem čtenářům této přílohy KT chci popřát, aby se i nás Ježíš dotkl svou láskou a dal vytrysknout z našeho proměněného srdce proudu zcela konkrétní lásky!

biskup
ZDENEK
WASSERBAUER

Malomocenství přináší i opovržení

Kvůli nemoci svých rodičů žijí tyto děti v leprokolonii. Pokud se podaří zmírnit předsudky vůči leprě a stigmatizaci s ní spojenou, mají šanci na plnohodnotný život.
Snímek Tomáš Kutil

„Cokoliv jste učinili
jednomu z těchto mých
nepatrných bratří,
mně jste učinili.“

Tato příloha je věnována tématu malomocenství a boji s ním. Většina z nás křesťanů to slovo dobře zná z biblických příběhů. Možná se nám tají dech při pomýšlení, že bychom se s touto nemocí museli sami potýkat. Lidé, kteří malomocenstvím trpěli, zažívali neskutečnou tělesnou muka, ale ještě horší pro ně byly psychické strádání a sociální vyloučenost. Tito lidé byli označeni za nečisté a jako takoví nemohli mít podíl ani na náboženských úkonech, tedy ani naději na spásu duše.

V dnešní době, která je o tolik jiná než doba biblická, dopadá malomocenství na život člověka bohužel podobně tragickým způsobem. Stále s sebou přináší nejen tělesnou a psychickou trápení, ale také opovržení od lidí, opuštěnost a zoufalství. Přesto lidstvo za posledních více než sto let v otázce malomocenství udělalo zásadní posun. Umíme malomocenství snadno a levně diagnostikovat a v rané

fázi i snadno a levně léčit pomocí antibiotik. Proč tedy malomocenství představuje stále takový problém? Proč postihuje stále tolik lidí? Protože když říkám levně, myslím tím levně pro západního člověka. Západní člověk se díky své dobré imunitě malomocenstvím nenakazí, a kdyby přece, navštívil lékaře, ten mu předepíše antibiotika, a je vyléčen. Malomocenství je nemoc chudých. Pro ně představuje zásadní problém, který sami nemohou řešit, a bez pomoci druhých nemají naději.

Zvěstovat i vyhoštěným

V průběhu dějin církev vnímala, že je třeba zvěstovat evangelium i vyhoštěným koloniím malomocných různě po světě. Hlásání radostné zvěsti o Kristu jde vždy ruku v ruce s láskou a milosrdenstvím. Různé diecéze a řády vysílaly své misionáře mezi malomocné, aby jim sloužili a byli jim svědky víry v Ježíše Krista, aby jim dávali naději na blaženou budoucnost v jeho náručí. Misionáři, jako jsou sv. Damián de Veuster, sv. Matka Marianne Cope, bl. Jan Beyzym nebo sv. Matka Tereza z Kalkaty, přinesli malomocným zmírnění tělesných útrap. Největším darem pro nemocné však byla lidská blízkost a láska, kterou jim misi-

onáři prokazovali, protože v nich poznávali Krista. Krista, o němž prorok Izaiáš píše: „Byl v opovržení, kdekdo se ho zřekl, muž plný bolestí, zkoušený nemocemi, jako ten, před nímž si člověk zakryje tvář, tak opovržený, že jsme si ho nevážili“ (Iz 53,3).

Dlouhá řada dobrodinců

V každé době Pán povolává ty, kteří se mají starat o jeho milované děti postižené malomocenstvím. Takto si povolal i Jiřího Holého s manželkou, kteří založili organizaci Likvidace lepry. Jejím prostřednictvím se pro každého z nás stala pomoc malomocným a nemocným tuberkulózou snadnou. Dokazuje to i dlouhá řada dobrodinců, kteří svými příspěvky uzdravují nemoc bližních v mnoha zemích chudého světa. Všichni dárci jednou uslyší větu od Pána Ježíše: Každou korunu, kterou jste darovali nemocným z druhého konce zeměkoule, mně jste darovali.

Mons. JAN BALÍK,
generální vikář
pražského
arcibiskupství
a prezident
Likvidace lepry

Světový den pomoci malomocným

Poslední lednová neděle je dnem, kdy si celý svět připomíná, že jsou mezi námi stále ještě lidé, kteří trpí už téměř zapomenutou nemocí. Lepra neboli malomocenství každým rokem vstupuje do života více než 220 tisíc lidí.

Šlapanice u Brna

Dne 26. ledna sloužil prezident LL Mons. Jan Balík mši svatou v kostele Nanebevzetí Panny Marie ve Šlapanicích u Brna a připomněl: „Ačkoli si někteří lidé myslí, že malomocenství již neexistuje, je bohužel stále mezi námi. Je to především nemoc chudých. Přičemž na začátku je tato nemoc léčitelná s náklady, které se pohybují kolem 200 korun českých. Každý z nás může přispět svou modlitbou, darem nebo činem.“ Mši živě přenášela TV Noe, nahrávka je k dispozici také v jejím internetovém archivu. (haj)

Mši sv. ve Šlapanicích u Brna celeburoval Mons. Jan Balík.

Snímek Vojtěch Hlávka / Člověk a Víra

Zahladit jizvy v Kolumbii Valná hromada v Libérii

Díky darům veřejné sbírky LL jsme mohli zvýšit podporu projektů v zemích Latinské Ameriky. Jedná se o projekty komunitní rehabilitace, které se zaměřují na pomoc lidem, kteří už nejsou nakaženi bakterií lepry, ale jizvy v podobě různého stupně handicapu si ponosou po zbytek života. Zároveň se museli a stále musí setkávat s diskriminací vinou dosud silného společenského stigma. Tito lidé potřebují například celou řadu pomůcek. Díky projektu tak mají přístup například k invalidním vozíkům, naslouchátkům, francouzským holím či speciálním matracím, které zabraňují proležením. Nový start jim usnadňuje i peněžité podpory drobných podnikatelských nápadů. Pokud uspějí, nejsou už závislí na pomoci okolí a mohou se žít sami. Snímek archiv LL

Na konci listopadu loňského roku se v Libérii uskutečnilo setkání všech stran, které jsou zapojeny do pomoci malomocným v Libérii. Smyslem této „valné hromady“ bylo stanovení jednotlivých kroků pro rok 2020 ve věci rozvoje naší podporované nemocnice v Gantě. Vzhledem k tomu, že Ganta patří mezi velice kvalitní zařízení pro léčbu malomocenství a vředů buruli, mělo by se z této nemocnice stát unikátní středisko, které bude sloužit celému regionu západní Afriky. Což s sebou přináší více zodpovědnosti, která musí být přenesena na liberijskou vládu. Snímek Lubomír Hajas

LL rozvíjí svou činnost i na Slovensku

Nejen kvůli dobré zkušenosti s dárci ze Slovenska, ale především díky velice dobré spolupráci s řeholí Congregatio Jesu začalo dílo LL svou osvětovou činnost na Slovensku. Bez nadsázky můžeme říct, že spolupráce je jedním ze základních stavebních kamenů každého dobrého díla. V Likvidaci lepry s tím máme bohaté zkušenosti. Věříme, že se nám společnými silami podaří znásobit pomoc potřebným, kteří stále trpí nemocemi, na které svět již zapomněl. (haj)

Pomáhám vyléčeným pacientům vrátit se domů

Vždy usměvavý a dobře naladěný. Takový je SAM DEE, který poblíž Rehabilitačního centra Ganta v Libérii prožil většinu svého života. Je mu 44 let, ale působí mladším dojmem. Dlouho se v Gantě staral o technické záležitosti, dělal šéfa týmu údržbářů, staral se o vozový park. Dnes pomáhá vyléčeným pacientům vracet se zpátky do míst, odkud pocházejí.

Sam Dee ve slumu, kde vyrůstal.

Snímky autor

Jak jste se dostal do Ganty?

Jsem tu už velmi dlouho, přišel jsem sem se svými prarodiči, kteří se o mě tehdy starali, ale onemocněli leprou. Byl jsem tehdy malé dítě.

Slyšel jsem, že vaše babička je léčitelka. Je to pravda?

Ano, v místě, kde bydlela, tím byla známá. Lidé za ní chodili s nejrůznějšími nemocemi, které je trápily. Občas ji někdo vyhledá i tady. A ona se jim snaží pomáhat.

Schopnost léčit se v Libérii často dědí. Předala vám znalosti?

Ano, něco mě naučila, hlavně byliny a léčebné postupy. Ale já sám léčitel jsem nejsem, lidé za mnou nechodí.

Chodil jste tu i do školy?

Do školy jsem začal chodit tady, během občanské války jsme pak byli nějaký čas v sousední Guineji. Žili jsme tam od roku 1994 v uprchlickém táboře. Asi po třech letech jsme se vrátili zpátky.

Od té doby tu pracujete?

Ano, díky řeholním sestřám, které to tu vedly, jsem tu začal pracovat, umožnily mi přitom navštěvovat učňovskou školu a já se mohl vyučit mechanikem.

Což se vám tady náramně hodilo.

Ano, stal jsem se mechanikem a měl na starosti opravy všeho druhu, co bylo potřeba. Později jsem dostal na starost celou skupinu mechaniků.

Před pár lety jste ale začal pomáhat i vyléčeným pacientům.

Ano, pracuji nyní nejen pro Rehabilitační centrum, ale také pro sousední nemocnici provozovanou metodisty.

Sam Dee stojí se svou babičkou před domem, kde vyrůstal. Do Ganty přišli proto, aby se babička mohla vyléčit z malomocenství.

Jsem členem takzvaného CBR programu (Community-based rehabilitation – komunitní rehabilitace. Jde o program, který v roce 1978 zavedla Světová zdravotnická organizace. Jeho cílem je pomoci vyléčeným nemocným vrátit se zpět, odkud pocházejí – pozn. red.).

Jak konkrétně pomáháte vyléčeným pacientům, aby je jejich blízcí znovu přijali? Kolem lepry je stále hodně předsudků a ještě před pár lety s sebou velmi často nesla přerušování všech dosavadních sociálních vazeb.

Doprovázím je a snažím se s lidmi mluvit. Zásadní je přesvědčit je, že se nemají čeho bát. Musejí dostat správné informace a pochopit, že lepra není, co si představují. Vysvětluji jim, jak se nemoc projevuje, jakým stylem se přenáší nákaza. Musejí pochopit, že vyléčený člověk už je nenakazí.

Je to těžké?

Jak kdy. Někdy to přijmou celkem snadno, jindy je to složitější. Mnohem těžší to mají pacienti, kterým nemoc způsobila viditelné deformace. Rád používám i sám sebe jako příklad. Moji prarodiče byli nakaženi, ale já ne.

Jaké máte plány do budoucna?

Mám moc rád práci spojenou s komunitní rehabilitací. Vidím, že má velký smysl a chtěl bych v ní pokračovat. Jde to pomalu, ale připadá mi, že se situace pozvolna lepší a lidé mají možnost vracet se po vyléčení do původního života a nemusejí se uchýlovat do jakýchkoli leprokolonií, kde by žili jen mezi podobně vyléčenými. (tok)

**„Usmívej se, úsměv ti tvář neponičí.“
(sv. Matka Marianne Cope
– Marianne z Molokai)**

CBR – Komunitní rehabilitace

Pod tímto pojmem se skrývá doprovázení lidí, kterým lepra změnila život. Lidé postižení malomocenstvím se potýkají jak s odmítnutím ze strany okolí, tak často s odmítnutím vlastním. CBR pomáhá už vyléčeným pacientům skutečně se uzdravit – jak po stránce fyzické, tak často po stránce psychické. Cílem je po-

moci každému (zнову)objevit jeho místo ve společnosti. Jedná se o program, který provází, povzbuzuje a podporuje všechny, jimž lepra vstoupila do života.

Neméně důležitým aspektem je osvěta, co skutečně lepra je, a tím pomáhat snižovat dopady diskriminace.

Je třeba myslet na způsob, jakým pomáhat,...

Téměř devět let pracuje v Likvidaci lepry LUBOMÍR HAJAS, na pozici ředitele je zhruba sedm let. Co ho v této práci motivuje a jak mu změnila život?

Proč a jak jste do LL přišel?

Můj dlouholetý kamarád P. Vojtěch Eliáš na konci roku 2010 přebíral jako prezident Likvidaci lepry. A protože byl ještě na fakultě a měl další povinnosti, sháněl někoho k sobě. Jednou mě pozval na kafe a ptal se, co dělám. Zrovna jsem se díval po zaměstnání, protože jsem v jedné práci skončil. On říkal, že by možná o něčem věděl, že bude přebírat nějaký projekt, a vyklubala se z toho Likvidace lepry. Moje upřímná motivace byla, zkusím to na rok a najdu si něco jiného. Hlavně jsem si říkal: existuje ještě lepra? Nic o tom nevím. Studoval jsem na škole ekonomiku v neziskovém sektoru, a tak mě lákalo propojit teorii s praxí. Ale že se to pro mě stane posláním, jsem netušil.

Proč je to pro vás posláním?

Cítím, že ta práce má skutečně smysl, že je důležitá. Není to jen zaměstnání, kde si vydělám, abych zaplatil účty. Zároveň vidím, že se mohu realizovat, tato práce mě stále něco učí a někam posouvá.

Setkávám se s lidmi z jiných zemí nebo i s lidmi z ČR, s dárci, kteří nás jdou podpořit, sdělí svou motivaci, svůj příběh – to mě nabíjí. V minulosti mi práce v Likvidaci lepry pomohla přejít několik osobních problémů, kri-

Někdy potěší i velmi obyčejný dar. Děti v Libérii nadchl fotbalový míč.

Snímek Tomáš Kutil

zí. Viděl jsem, že to, co považují za těžký problém, jsou marginálie a zbytečnosti ve srovnání s tím, co se řeší jinde. Zažil jsem období, kdy jsem byl unavený prací v Likvidaci lepry. Pak jsme měli několik přednášek s krásným společenstvím lidí, kteří chtějí pomáhat, a to mě zase dobilo a dalo mi novou chuť do práce.

Jezdíte pravidelně navštěvovat projekty, které podporujete. Máte možnost vidět situaci lidí například v Indii, v Libérii, Jižní Americe. Mění to žebříček hodnot?

Určitě. Pokud se díváte opravdově na situaci, kterou tam vidíte, s hodnotami

to zahýbá. Když navštívíte místa, kde lidé skutečně žijí ze dne na den, člověk si uvědomí, že se má dobře, a za to může být vděčný. Je výborné, že máme kvalitní věci, kvalitní technologie, ale život nemá být o tom, že mám kvalitní věci. Může to být prostředek k tomu, abych měl dobrý život. Takto jsem porozuměl i biblické výzvě k chudobě. Neznamená to: Chodte s prázdnými kapsami a žebrejte. Ale nebudte na těch věcech závislí. Někdy si v kanceláři postěžuji, jak mám těžký život, a hned v druhé větě se zasměju a dodám: nejsem nemocný, mám co jíst a kde spát, jaké tedy mám starosti?

Máte před očima konkrétní příběh člověka, který vám právě tohle připomíná, povzbudí vás?

Za ty roky je těch lidí hodně. Nemusí to být ani lidé daleko, jsou to někdy dárci tady v Česku. Teď mě napadá P. Šplíchal, který jednou dvakrát do roka přinese dar. Jsme rádi, že se u nás vždy na chvíli zastaví. Jednou se u kávy rozpočíval, popsal nám svou motivaci. Tehdy řekl jednu důležitou větu: ví, že i s takovým málem lze vykonat mnoho. Tu si od té doby často opakuji.

Pokračování na str. 13

Luboš Hajas a Mons. Jan Balík při besedě ve Šlapanicích u Brna.

Snímek archiv LL

...nesmí to být jen tak na oko

Dokončení ze str. 14

Vybavuji si také mnoho našich partnerů z Německa, kteří bojem proti lepre strávili velkou část života. Někteří žili mnoho let v cizí zemi, cizí kultuře. Napadá mě P. Franklin Menezes v Kalcatě, respektive jeden okamžik z roku 2016, kdy jsme tam byli s panem biskupem Vokálem. Byla nás větší skupina a příběhlo k nám malé dítě žebračící peníze. Byli jsme z toho rozpačití – Máme mu přispět? Ptali jsme se P. Menezese, jak se k tomu staví. Řekl nám, že on jako ředitel místní Charity nikdy takovému dítěti nepřispěl ani rupii. „Jak mu pomůžu, když mu dám rupii a on ji odevzdá svému tátovi?“ ptal se nás. „Život toho dítěte se nijak neposouvá. Já jim říkám: „Pojďte se mnou do našeho centra, dám vám vzdělání, stravu a ubytování. ‘Chci pomáhat lidem, aby se zlepšoval jejich život.“

Tedy ne pomáhat za každou cenu, ale aby to mělo smysl?

Ano, často si tenhle postřeh vybavuji při návštěvě našich projektů a debatách, co a jak podporovat. Zároveň je potřeba mít stále lidský přístup. V tom mi zase pomáhá návštěva nemocného v Kolumbii s Matkou Gladis, která tamní projekt vede. Podle profesních tabulek někdy neplní plán na sto procent, ale lidsky, křesťansky a misionářsky ho plní na dvě stě procent. Navštívila tam s námi pacienta, starého pána, který ležel v houpací síti, už nemohl ani pořádně chodit a říkal jí, že si nebudě brát léky. Ona mu opravdu vynadala a zeptala se ho: „Chcete žít?“ A on se urazil, co to je za hloupou otázku – jasně, že chci žít. Odpověděla mu: „Tak poslouchejte a dělejte, co

Luboš Hajas s řeholicemi, které se starají o misii v Gantě. V pozadí místní katedrála.

Snímek Tomáš Kutil

máte.“ Když chci někomu pomáhat, měl bych myslet na to, kam mu chci pomoci, aby to nebyla pomoc jen na oko.

Ještě jsme moc nemluvili o přednáškách, s nimiž objíždíte nejen Česko, ale už i Slovensko a mluvíte o své práci i situaci v zemích, kde pomáháte. Jak na ně lidé reagují?

Ať už přijedeme do farnosti, nebo třeba do školy, hlavní reakcí je většinou

překvapení. Především když vidí chudobu těch zemí, tamní realitu života. Ukazujeme jim, že lepra nebo tuberkulóza nespadne z nebe, že to jsou nemoci spojené s chudobou. Lidé jsou chudí, proto jsou nemocní. Ukazují jim konkrétní příběhy lidí, v jakých podmínkách žijí. To je snad šokuje ještě víc než nemoc sama o sobě. Nevystavuji je žádnému soudu, neočekávám řešení ani neříkám, co od nich potřebuji, k tomu se dostáváme časem.

Moje přednáška je primárně o tom, že ukazují, co děláme a kde to děláme. Ačkoli jsme „žebrovou organizací“ a smyslem přednášek je mj. získávat nové dárcy. Ale není to zdaleka jen o tom. Je pro mě hodně důležité, abych skrze tahle povídání předával lidem informace, které se jinde nemají možnost dozvědět. Třeba se jim pak také trochu změnil pohled nejen na svět, ale i na jejich vlastní život.

(tok)

Lepra už prý neexistuje?

„Kéž by to byla pravda!“
Tak na otázku, jak odpovědět člověku, který tvrdí, že dnes už žádná lepra neexistuje, zareagoval Mathias Duck z Paraguaye.

Mathias je jedním z vyléčených pacientů, kterým lepra vstoupila do života. Stal se ambasadorem mluvícím za práva pacientů, jehož hlavní náplní je bořit mýty a stigmata provázející toto onemocnění. „Pokud by už skutečně nebyla, stovky tisíc, ba miliony lidí by mohly žít jiný život, život bez

různých fyzických postižení. Jejich rodiny by nezažívaly ústrky a strach z diskriminace a sociálního vyloučení. Lidé by nemuseli čelit šikaně v zaměstnání, vyloučení ze školy, ztrátě partnera. To vše ještě dnes znamená být nemocný malomocenstvím,“ říká.

Nejen v projektech podporovaných LL platí, že především ti, kdo mohli pocítit hrůzy spojené s malomocenstvím sami na sobě nebo zprostředkovaně u svých příbuzných, pracují na tom, aby se lepra skutečně stala minulostí. V jejím počátečním stadiu ji dokážeme pomocí antibiotik velice dobře léčit, aniž by po sobě zanechala výrazné stopy. Vínou neznalosti a také nezájmu je ovšem tato nemoc stále bohužel součástí života mnoha lidí. Dle světové zdravotnické orga-

nizace se ročně nově nakazí více než 220 000 lidí (což jsou pouze ti, kteří mají to štěstí, že se jim dostane léčby). Další statisíce bohužel zůstávají bez zdravotnické péče. Lepra dnes pramení z chudoby a špatných životních podmínek, lidé postižení leprou

často bývají nuceni žít v izolaci a kvůli fyzickému postižení jim není umožněno žít kvalitní život a dále se rozvíjet.

Možná je tou nejlepší odpovědí všem, kteří tvrdí, že lepra už neexistuje, jednoduchá výzva: „Pomozte nám to uskutečnit!“ (haj)

„Dnes není nejhorší nemocí lepra nebo tuberkulóza – dnes je to pocit, že jsem zbytečný, nemilovaný, pohrdaný, nežádoucí, všemi opuštěný. A nejtěžším hříchem je proto nedostatek lásky, ta hrozná lhostejnost k bližnímu, který je vystaven vykořisťování, korupci, bídě, nemoci.“

(sv. Matka Tereza)

Příběh jednoho dobrého díla

Nacházíme se v klidovém období, kdy příroda odpočívá a připravuje se na jaro. Právě v této době před dvaceti osmi lety uzrává počátek velkého dobrého díla, o němž mi vyprávěl Jiří Holý, kterého si jako uzralé zrna Pán povolal k sobě před třemi roky v 91 letech, 7. dubna 2017.

V neděli jsem navštívila jeho drahou choť paní Sibylu, s níž uskutečňovali toto dílo potřebným a dnes je jejich práce z lásky živoucí na třech kontinentech – v Asii, Africe a Jižní Americe.

Jak to začalo? Jiří Holý si oblíbil kostel sv. Ignáce na pražském Karlově náměstí a seznámil se s bratry jezuitů v prvních letech svobody. V té době už se bratři jezuité podíleli na charitativní pomoci v Indii a pozvali jej na cestu do jejich malé nemocnice ve státě Džhárkhand v Jamshedpuru, kde bylo jen 16 nemocničních lůžek. Tam Jiří Holý poprvé viděl nemocného leprou. Hluboce ho to zasáhlo, a myšlenka pomoci nemocným leprou byla zde.

Kdo jsi?

Po návratu domů měl ve svém ateliéru vidění vysokého muže. Nejprve se polekal, ale pak se zeptal: „Kdo jsi?“ On odpověděl: „Jsem Josef, pěstoun.“ A pokračoval: „Doved' děti do Indie, a já jim budu pěstounem a Bůh jim bude Otcem.“ Se svým tajemstvím se svěřil drahé choti Sibyle a pak při modlitbách v mariánské skupině u jezuitů, kterou už dříve pan Holý inicioval. Na Popelčnický středu 1992 sdělil svým sestřím a bratrům úmysl pomoci malomocným – všichni s ním souhlasili a podpořili ho. Byl to silný impuls. Pustil se do díla a založil občanské sdružení, kterému dal název „Likvidace lepry“.

S chotí nejprve pracovali v sakristii u sv. Ignáce, při rozrůstání agendy dostali v redakci Katolického týdeníku v Londýnské ulici malý prostor, ale většinu práce konali ve svém ateliéru v Záběhlících. Vyhledali organizace, které se zabývaly pomocí nemocným leprou. Byla to organizace Německé dílo pomoci malomocným (DAHW, založena 1957), která LL přihlásila do Mezinárodní organizace na pomoc malomocným (ILEP), jež jim zajistila komunikaci s leprosárii ve třetím světě a kam postupně od roku 1992 fi-

Jiří a Sibyla Holých v roce 2011 při předání LL do rukou pražského arcibiskupa kardinála Dominika Duky. Snímek archiv LL

nančně podporovali nákup léků až do 60 leprosárií v Asii, Africe a Jižní Americe. ILEP je také seznámila s německou společností Action Medior (AM), která vyrábí a distribuuje léky do leprosárií, a tak Holých mohli rozšířit další působnost LL potřebným.

Medvědí Hory

Do Prahy přijel manželé Holých osobně navštívit Dr. Gerhard Kunath z DAHW a vytipoval pro ně místo se zvýšeným výskytem nemocných leprou v Indii ve státě Džhárkhand v Jamshedpuru v lokalitě Bhilai Pahari, tj. v překladu Medvědí Hory. Holých pak korespondenčně navázali kontakt s jamshedpurskou diecézí, s biskupem Topo, který pro nově vznikající charitativní dílo určil svého generálního vikáře – P. George Mannarakama a ten se stal ředitelem celého projektu a kontaktní osobou pro manželé Holých. P. Mannarakam zorganizoval personální zabezpečení místními obyvateli: stavitele, zdravotníky, lékaře a také spolupráci místního architekta s panem Holým, který studoval také architekturu, a tak se mohlo začít s realizací projektu nemocničního komplexu Likvidace lepry: „První česko-indický nemocniční komplex LL pěstouna Josefa pro malomocné – TBC v Bhilai Pahari“. Manželé Holých pro tuto práci získali také řeholní sestry z Čech, které byly po dvou letech vystřídány místními řeholními sestrami.

V roce 2004 byla nemocnice uvedena do provozu. Její existence se velmi osvědčila, proto se v roce 2006

pustili manželé Holých se svými dobrodinci do stavby „Druhého česko-indického nemocničního komplexu LL pěstouna Josefa pro malomocné – TBC v Phulpahari v městě Midnapore, 100 km od Kalkaty, kde je rovněž endemický výskyt lepry. Tentokrát byly stavba i provoz ve spolupráci s místní indickou Charitou. Projekt má obdobnou náplň a počet lůžek je o deset vyšší, tedy 40. Provoz byl zahájen už po dvou letech v roce 2008.

Na domácí půdě se průběžně manželé Holých pilně věnovali osvětě, založili časopis Misionář malomocných a cestovali po farnostech a diecézích v Čechách a na Moravě s výkladem a přednáškami, vysvětlovali, jaké nebezpečí je v těchto infekčních nemocích třetího světa, a získávali pro Likvidaci lepry dobrodince. Tato mravenčí práce spočívala v osobních listech a konkrétních kontaktech s dobrými lidmi, kteří měli k manželům Holým absolutní důvěru. Oni sami žili asketicky, ač oba akademičtí malíři, vzdali se uměleckého života a naplno se věnovali záchraně nemocných leprou. Všechny pracovní porady řešili korespondenčně, a tak mnoho ušetřili pro své nemocné.

Do arcibiskupových rukou

Celou agendu zvládali manželé Holých s pomocí dvou až tří zaměstnanců a několika obětavých dobrovolníků překladatelů, ale svou práci zachraňovali desetitisíce nemocných leprou a TBC. Boží dílo s jejich účastí stále prospívalo, s přibývajícimi lety však přišlo i vědomí potřeby odevzdat tuto účast následovníkům, proto předali LL do rukou kardinála Dominika Duky, který ji ustanovil jako samostatnou neziskovou organizaci zřízenou Arcibiskupstvím pražským v roce 2011.

Od té doby pomáhá odkaz pěstouna Josefa na třech kontinentech. Vedle léčby infekčních nemocí pomáhá se vzděláváním a kultivováním prostředí a nese dobré jméno naší země. Bohu díky, Panně Marii díky, svatému pěstounu Josefovi díky a také nemalé díky manželům Jiřímu i Sibyle Holým, že zaslechli a naplnili Boží volání.

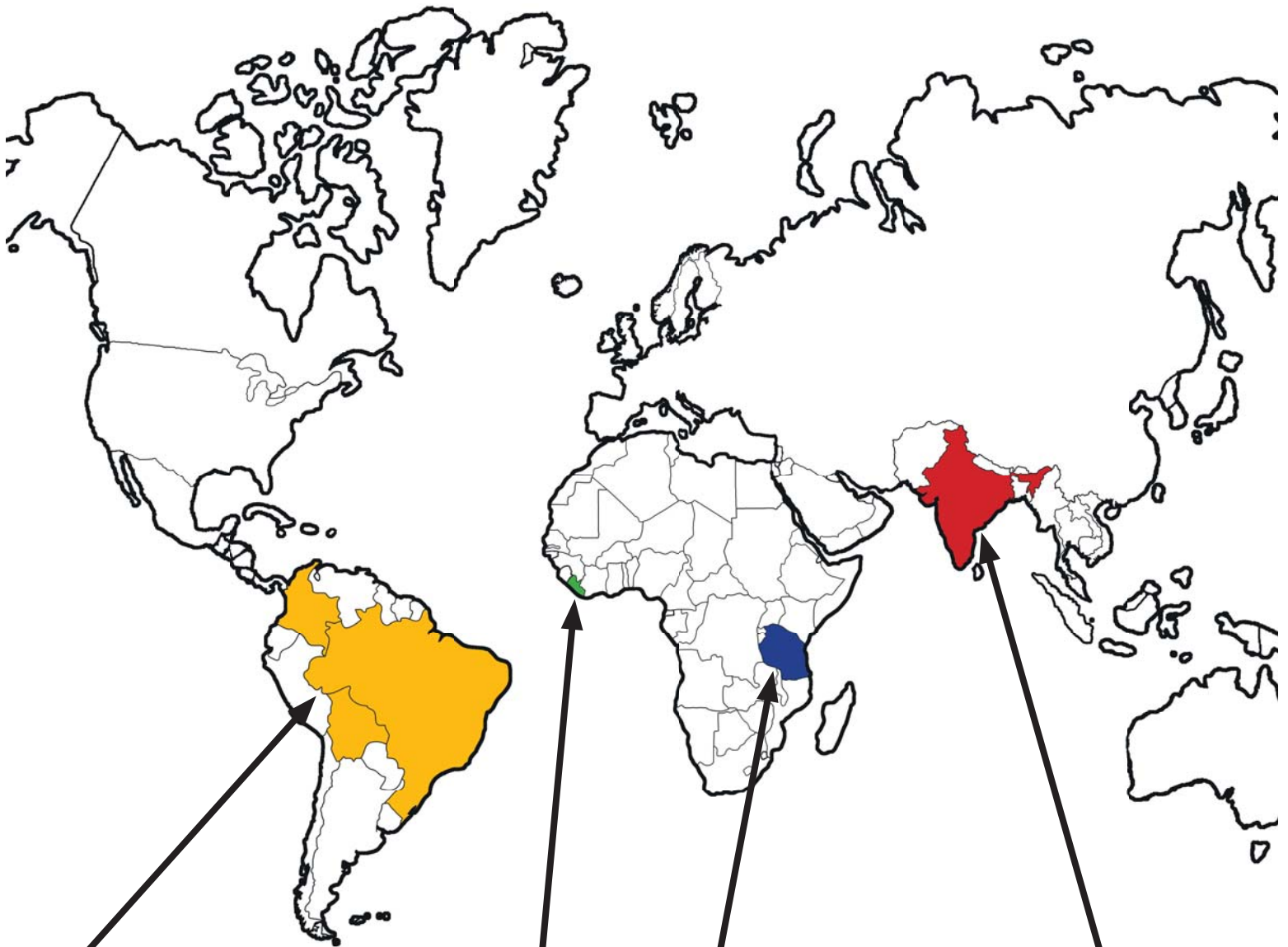
sestra DOMINIKA BOHUŠOVÁ OP

„Kde je tvůj poklad? Mohu odpovědět, že to je vůle činit druhým dobro? Žít pro Pána a pro své bratry? Každý si odpovězme ve svém srdci.“

(papež František)

Kde ve světě působíme?

V Jižní Americe je největší výzvou program Komunitní rehabilitace (CBR), jehož cílem je práce a doprovázení již vyléčených osob, které se potýkají s různými formami tělesného postižení nebo s psychickými problémy. Zároveň stále dochází k různým formám násilí na nemocných, tj. diskriminaci, šikaně, odepírání základních občanských práv a svobod.

LL v Kolumbii, Brazílii a Bolívii pomáhá lidem opět žít „svůj“ život.

V Libérii se ve městě Ganta nachází jediná nemocnice, kam mohou přicházet pacienti s leprou a vředy buruli. V zemi dosud neexistuje národní program (NP) pro léčbu lepry a TBC a lidé trpícími malomocstvím jsou silně diskriminováni.

LL se rozhodla přijmout za své, vedle podpory nemocnice Ganta, zavedení NP léčby a osvětu obyvatel.

V Tanzanii dlouhodobě podporujeme léčbu lepry a TBC v diecézní nemocnici Litembo.

V Indii podporujeme chod dvou indicko-českých nemocnic sv. Josefa v oblastech Midnapore a Jarkhand, obě místa se nacházejí v blízkosti města Kalkata.

To, co před lety začalo jako malé útočiště pro malomocné, se během let stalo místem naděje pro nemocné z blízkého i vzdáleného okolí.

„Cokoli děláte, dělejte upřímně, jako by to nebylo lidem, ale Pánu, s vědomím, že jako odměnu dostanete podíl na jeho království.“

(Ko 3,23-24)

„Nic není malé, co se koná z lásky a pro lásku.“

(sv. Terezie z Lisieux)

Už 28 let pomáháme zmírňovat bolest druhých

Likvidace lepry

- Jsme křesťanská nezisková organizace, naším nadřazeným kontrolním orgánem je Arcibiskupství pražské.
- Snažíme se získávat finanční dary, kterými podporujeme léčbu lepry, tuberkulózy a vředů buruli.
- Šíříme osvětu proti diskriminaci nemocných a sociálnímu vyloučení.
- Pomáháme lidem v Indii, Libérii, Brazílii, Kolumbii, Bolívii a Tanzanii.
- V našich projektech vždy spolupracujeme s místní církví či charitativními organizacemi.
- Naší prací je přispět k životu ve světě bez lepry a diskriminace nemocných.

Ošetřování nemocného v Libérii. Trpí vředy buruli.

Snímky Tomáš Kutil

Těšíme se na setkání s vámi:

- ve vašem společenství
- ve škole
- v kostele

Rádi uspořádáme přednášku i pro vás!

Dílo Likvidace lepry již více než 27 let pomáhá léčit a zmírňovat bolest lidí žijících v Indii, Africe a Jižní Americe. Malomocenství představuje i dnes utrpení pro mnoho nemocných, navíc je spojené se stigmatem vyloučení ze společnosti. Témata jako pomoc člověku v nouzi, rozvojová spolupráce, chudoba a kvalita života v rozvojových zemích jsou stále aktuální.

Kontaktujte nás na telefonním čísle 603 555 995 nebo e-mailové adrese: LL@lepra.cz.

Kdo je to malomocný?

... člověk trpící nemocí, kterou způsobuje bakterie lepry

Jaké jsou projevy této nemoci?

... bakterie lepry napadá nervová zakončení a může způsobovat slepotu, necitlivost, ztrátu motoriky a ovládní pohybového aparátu. Neléčení může způsobit otevřené rány (vředy) a nezvratné fyzické postižení.

Lidé trpící leprou jsou vystavováni diskriminaci, šikaně a depresím.

Je možné tuto nemoc léčit?

... ano, od roku 1981 existuje účinná kombinace antibiotik známá pod zkratkou MDT, která účinně léčí malomocenství.

Děkujeme vám!

Často se setkáváme s projevy díky a vděčnosti za to, co děláme. Za přinášení naděje těm „nejmenším“, těm na okraji společnosti. Vždy ale připomínáme, že ti praví hrdinové a zachránci jsou někde jinde – jste

to vy! Naši dárci a dobrodinci. My jsme pouze doručovateli, pošťáky, kteří pomáhají doručovat vaše dobré skutky milosrdenství na místo určení.

Pomozte jim žít!

Setkejme se na pouti i v Praze

Devátá Národní pouť přátel Likvidace lepry se uskuteční v sobotu **6. června 2020 ve Frýdku-Místku**. Bližší informace budou zveřejněny během měsíce dubna.

Navštivte nás **u kostela sv. Josefa v Praze na Malé Straně**.

Každou středu je tam od 17.00 hodin slavena mše svatá i za dobrodince a dílo LL.

Co nejvíce komplikuje léčbu lepry?

... lepra patří mezi zanedbané tropické nemoci. Je to nemoc chudých a sociálně vyloučených, i když nakazit se může kdokoli. Léčbu komplikuje špatná dostupnost kvalitní lékařské péče a stigma, které malomocenství stále provází. To jsou důvody, proč pacienti začínají s léčbou pozdě, často až ve chvíli, kdy mají otevřené rány a nezvratná tělesná postižení.

K vymýcení lepry je nutná osvěta mezi zdravými a otevřené přijetí nemocných většinou společností. Jak nakažení, tak zdraví musejí pochopit, že být malomocným není zločin.

Naším cílem není jen vyléčit nemocného, ale uzdravit člověka!

Pouhých dvě stě korun dokáže zachránit lidský život

- Léčba pacienta v raném stadiu malomocenství stojí přibližně 200 korun.
- Základní léčba pacienta s tuberkulózou stojí přibližně 1 400 korun.
- Za 1 700 korun pořídíme protězu, která umožní pacientovi s leprou opět stát na vlastních nohou.

Konto veřejné sbírky LL: 2900648127/2010

Vaše dary mohou pomoci i vám! Rádi vám na každý dar vystavíme darovací smlouvu nebo potvrzení o daru, ten si tak můžete odečíst ze základu daně.

Antibiotika, která zachraňují životy.

Kontakty:

**Likvidace lepry,
Josefská 43/4
118 00 Praha 1 –
Malá Strana**

**IČ: 73635375
DIČ: CZ73635375
Telefonní číslo:
(+420) 222 514 201
nebo
(+420) 603 555 995
E-mail: LL@lepra.cz**

